

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów: *Witos*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Sprawiedliwości: *St. Nowodworski*

460.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 14 czerwca 1923 r.

o sądownictwie doraźnem w b. zaborze rosyjskim.

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 30 czerwca 1919 r. przedmiocie sądów doraźnych (Dz. U. R. P. № 55 poz. 341) zarządza się co następuje:

§ 1. Utrzymuje się względnie wprowadza na czas do 31 grudnia 1923 r. postępowanie doraźne na obszarze b. zaboru rosyjskiego z wyjątkiem powiatów wymienionych w § 3 względem przestępstw:

- a) udziału w bandzie z art. 279 cz. 1 ust. 3 K. K. o ile chodzi o bandę w celach rozboju;
- b) zabójstwa z art. 453 K. K. jeśli przestępstwa te popełniono względem funkcjonariuszy publicznych podczas wykonywania lub z powodu wykonywania przez nich obowiązków służbowych tudzież zabójstwa przewidzianego w art. 455 ust. 3 i ust. 4 K. K., w art. 455 ust. 6 K. K. (zabójstwo w bandzie) oraz w art. 455 ust. 12 (zabójstwo w celu zysku);
- c) w art. 562 — 564 K. K.;
- d) rozboju przewidzianego w art. 589 K. K.

§ 2. Na obszarze województwa nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz na obszarze powiatów: augustowskiego, bielskiego, grodzieńskiego, sejneńskiego, sokólskiego, suwalskiego, wolkowskiego, wileńskiego, oszmiańskiego, święciańskiego, trockiego, bractawskiego, dziśnieńskiego, dunilowiczowskiego i wilejskiego postępowanie doraźne stosowane będzie względem przestępstw wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia, a nadto względem przestępstw przewidzianych:

- a) w art. 556 K. K. o ile chodzi o uszkodzenie telegrafu lub telefonu przeznaczonego do użytku publicznego lub rządowego;
- b) w art. 557 K. K. o ile chodzi o uszkodzenie mostu;
- c) w art. 558 K. K. o ile chodzi o uszkodzenie toru lub taboru drogi żelaznej lub znaku ostrzegawczego ustanowionego dla ochrony bezpieczeństwa komunikacji kolejowej.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze nie dotyczy jednak powiatów: białskiego (Biała), ciechanowskiego, kolneńskiego, kolskiego, konińskiego, konstantynowskiego, lipnowskiego, łomżyńskiego, makowskiego, mławskiego, płockiego, płońskiego, przasnyskiego, pułtuskiego, radzyńskiego, rypińskiego, sierpeckiego, słupeckiego, szczuczynskiego, włodawskiego.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1923 r.

Prezes Rady Ministrów: *Witos*

Minister Sprawiedliwości: *St. Nowodworski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Kiernik*

461.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 14 czerwca 1923 roku

w sprawie częściowej zmiany § 20 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1921 r. w przedmiocie wykonania ustawy emerytalnej funkcjonariuszów państwowych.

Na mocy art. 55 ustawy emerytalnej funkcjonariuszów państwowych z dnia 28 lipca 1921 roku (Dz. U. R. P. № 70 poz. 466) zarządza się co następuje:

§ 1. W ustępie pierwszym § 20 rozporządzenia z dnia 10 listopada 1921 r. (Dz. U. R. P. № 93 poz. 686) końcowe wyrazy: „do władzy naczelnej danego działu służbowego” zastępuje się wyrazami: „do władzy II instancji danego działu służbowego, w której okręgu znajduje się obecnie stałe miejsce zamieszkania emeryta, która to władza dokona wymiaru zaopatrzenia w porozumieniu z właściwą izbą skarbową”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *Witos*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

462.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 7 czerwca 1923 r.

w przedmiocie podwyższenia grzywien, przewidzianych w obowiązującej austriackiej ustawie karnej skarbowej.

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 10 maja 1921 r. o regulowaniu podatków od spożycia, zużycia, względnie produkcji na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. № 41, poz. 248) oraz art. 1 ustawy z dnia 16 marca 1923 r. w przedmiocie przywrócenia mocy obowiązującej ustawy z dnia 10 maja 1921 r. o regulowaniu podatków od spożycia, zużycia, względnie produkcji na obszar Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. № 30, poz. 183) zarządza się co następuje:

§ 1. Wszelkie grzywiny, dotyczące podatków od spożycia, zużycia, względnie produkcji, które według austriackiej ustawy karnej skarbowej z dnia 11 lipca 1835 (aust. Zbiór ustaw politycznych, Tom 63, № 112) oraz według uzupełniających tę ustawę póź-

niejszych ustaw ustanowione są w koronach (1 złr. = 2 kor.), rozumieć należy w markach polskich.

Sprostowane w ten sposób co do waluty grzywny podwyższa się tysiąckrotnie.

§ 2. Do grzywien, ustanowionych w wielokrotnościach uszczuplonej opłaty lub wartości przedmiotu przestępstwa, stosuje się rzeczony podwyższenie jedynie co do ustanowionych w koronach najniższych i najwyższych granic tych grzywien (§§ 38, L. 1, 39 40, 207, 269 rzecz. ust.); poza tymi dwoma wypadkami wypadające z tych wielokrotności grzywny pozostają bez zmiany.

§ 3. Podwyższeniu wedle zasad § 1 ulegają nadto kwoty, wymienione w §§ 119, 501, 621 i 622 rzeczony ustawy karnej skarbowej, to jednak, co do pierwszego z tych paragrafów (119) powoduje przepis ten zmianę jedynie skali pieniężnej, nie zaś także granic czasokresów aresztu zastępczego.

§ 4. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 5. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia; do przestępstw przed ogłoszeniem popełnionych rozporządzenie to nie ma zastosowania.

Prezes Rady Ministrów: *Witos*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

463.

Rozporządzenie Ministrów Skarbu i Spraw Wewnętrznych

z dnia 9 stycznia 1923 r.

w przedmiocie wykonania ustawy o ulgach dla nowowznoszonych budowli.

Na zasadzie art. 5 ustawy z dnia 22 września 1922 o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. № 88, poz. 786) zarządza się co następuje:

§ 1. Uwolnienie od opłat (należności) państwowych i komunalnych w myśl § 2 ustawy z dnia 22 września 1922 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. № 88, poz. 786) stosuje się do wszystkich aktów i umów, dotyczących odpłatnego przeniesienia własności nieruchomości, sporządzonych w pierwszych ośmiu latach po rozpoczęciu budowy, a przed jej ukończeniem. Po wykończeniu budowli uwolnienie to stosuje się tylko do aktu lub umowy, dotyczącej pierwszego odpłatnego przeniesienia własności, o ile ten akt lub umowę sporządzono w pierwszych ośmiu latach po wykończeniu budowli.

Obowiązek zgłaszania aktów prawnych do wymiaru należności na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego, przewidziany w § 43 austr. ustawy z dnia 9 lutego 1850 r. (austrj. Dz. U. P. № 50) względnie w rozporządzeniu Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 19 marca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 27, poz. 162), pozostaje nienaruszony.

§ 2. Zaświadczenia wymienione w art. 4 ustawy powołanej w § 1 wydają niżej wymienione urzędy I instancji, mające nadzór nad budownictwem:

- 1) na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej: w miastach, w których magistraty są upoważnione do sprawowania nadzoru policyjno-budowlanego, — magistraty; w pozostałych zaś miastach, jakoteż w innych osiedlach ludzkich — właściwe starostwa;
- 2) na obszarze b. zaboru pruskiego: w miastach — magistraty a w miejscowościach wiejskich — komisarze obwodowi;
- 3) na obszarze b. zaboru austriacko-węgierskiego — właściwe władze samorządowe gminne, tak miejskie, jak i wiejskie.

§ 3. Ubiegający się o uwolnienie od podatku względnie opłat (art. 1 i 2 ustawy) winni przedstawić zaświadczenie, o którym mowa w § 2 niniejszego rozporządzenia, władzy wymiarowej względnie notariuszowi, powołanemu do wymierzenia podatku względnie opłaty i to w zasadzie przed skutecznym wymiarem; władza wymiarowa względnie notariusz zatrzymuje to zaświadczenie w oryginale lub w wierzytelnym odpisie przy aktach. W razie niedostarczenia zaświadczenia podatek względnie opłata ma być wymierzona.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *W. Sikorski*

464.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 11 czerwca 1923 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w przedmiocie wykonywania ustawy z dnia 16 maja 1922 r. o urlopach dla pracowników, zatrudnionych w przemyśle i handlu.

Na mocy art. 5, 6 i 11 ustawy z dnia 16 maja 1922 r. o urlopach dla pracowników, zatrudnionych w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. z r. 1922, № 40 poz. 334) zarządza się co następuje:

I. Prawo do korzystania z urlopu.

§ 1. Wszyscy pracownicy, objęci art. 1 ustawy, którzy w myśl art. 2 uzyskali prawo do urlopu, dopóki prawa tego nie utracili, posiadają prawo do otrzymania urlopu w każdym roku kalendarzowym.

§ 2. Pracownicy przedsiębiorstw sezonowych, w których praca trwa nie krócej, niż 10 miesięcy w roku, jak również pracownicy tych działów przedsiębiorstw sezonowych, w których praca trwa nie krócej, niż 10 miesięcy w roku, chociażby główna praca w tych przedsiębiorstwach trwała krócej, niż 10 miesięcy w roku, — posiadają prawo do urlopu,